

izprosi na dostojnem mestu potrebno pomoč v tej sili. Zato izraža okrajni odbor le še prošnjo, da naj slavna zbornica vsprejme dotične vladne predloge.

Isti okrajni odbor pa si osoja opozoriti slavno zbornico, da je tudi v onih krajih, kjer se ni trtne uši, letos toča tako pobila, da najmanj tri leta ne bo kaj brati — a obdelani pa vinogradi vkljub temu vendar-le morajo biti. Bi-li ne bilo za vinogradnike, pa tudi za državno blagajnico bolj ugodno, da se vinogradi takoj zasadijo z ameriškimi trsom, kakor da bi se obdelovala domača trta, ki je večinoma že okužena ali vsaj v kratkem gotovo bode. Za to zasajanje pa je malokateri posestnik dovolj premožen.

Da se po trtni uši uničeni vinogradi popravijo, posojujeta vsako leto država in dežela nekaj denarja poškodovanim posestnikom brezobrestno. Takih posojil imamo v ptujskem okraju do sedaj še prav malo. Sicer je res prav malo posestnikov prosilo za to podporo. Pa zakaj? Bržkone zato, ker se prvim prosilcem prošnje večinoma niso uslišale. To je marsikaterega posestnika ostrašilo, da si ni upal slične prošnje uložiti. Ako se bode gosposka odsihmal bolj ozirala na prošnje za brezobrestna posojila, se bodo gotovo tudi v ptujskem okraju od dne do dne zdatno množile. Denarja bi gotovo zmanjkalo, ako bi se posojal neobrestno vsakomur, ki je poškodovan in podpore potreben. Štajarska dežela pa je letos veliko trpela zavolj vremenskih nezdod in slabe letine. Ona sama nikakor ne zmore potrebnega denarja. Zato nam mora na pomoč prihiteti — država, in nam pripomoči brž ko mogoče in kolikor največ mogoče. Dosedanja postava pa določuje in dovoljuje neobrestna posojila le posestnikom, katerim jih je pobila toča. Taki vinogradi sicer res niso za vedno, pač pa za precejšno vrsto let takorekoč tudi uničeni. Da se tako oškodovanim posestnikom tudi na prej omenjeni način pomore, se mora ali dotična postava spremeniti, ali pa naj poseže — kar je menda bolj prilično — država vmes s tem, da kar naravnost sama dovoli in določi poškodovanemu okraju toliko neobrestnega posojila, kolikor ga je treba po davkarijskem preračunjenju in ocenjevanju škode ter po številu in velikosti uničenih vinogradov.

Podpisani okrajni odbor predlaga torej slavni zbornici prošnjo, naj ona deluje pri vis. ministerstvu nato, da se 1. odloči za vinograde, uničene po trtni uši, večja svota denarja ter da se prošnje odsihmal ugodnejše in hitreje rešujejo, ne pa da bi čakale — kakor se je dosedaj godilo — dalje ko leto dnij odgovora; 2. da se tudi za vinogradnike, po toči za več let oškodovane, določi primerna svota po c. kr. okrajnem glavarstvu, da jo razdeli med oškodovane posestnike kot neobrestno posojilo.

Okrajni odbor ptujski, dne 10. oktobra 1896.

Cerkvene zadeve.

Pomisijonska slovesnost v Framu.

Srečni dnevi sv. misijona so nam brzo potekli, nauki pa in veselje srca nam je v najslajšem spominu. Zato so nam gosp. župnik obečali za dan 28. oktobra neko pomisijonsko slovesnost ali zahvalnico sodelajočim gospodom, zlasti pa milostljivemu knezoškofu za tako požrtvovalni in sijajni sklep sv. misijona. Težko in z napetim srcem smo pričakovali dneva te svečanosti, ki se je tudi lepo obnesla.

Na predvečer ob 2. uri so nas čakali trije tuji spovedniki iz Maribora in Slivnice, ki so spovedavali do

trdne teme. Ob 1/2 6. uri se zgledajo zvonovi v veselem trijančenju »Večne luči« — in v trenutku je na posredovanje vrlega predstojnika g. Janeza Gerta angel ljubezni prižgal lučico na vsakem oknu cele vasi, ker v sleherni hišici je ljubezen do višjega pastirja doma. Brž zadonijo topiči izpod starega grada, ki sosedom javijo slavnost bodočega dneva. Na vrhuncih naše lare pa se zažarijo kresji, kakor znamenje goreče ljubezni, ki v platinjskih srehi nepopačena tlije. »Kaj takega še Fram ni imel« — je bila splošna govorica.

Noč nam je mirno in sladko pretekla. Pa že ob 4. uri zjutraj nas zvonovi in strelba zopet zbudijo, ter vabijo v cerkev k službi božji, ki se je začela ob 1/2 7. uri s pobožnostjo sv. rožnega venca, opravili so jo č. oče Nikolaj iz Maribora, in mnogoterim podelili sv. obhajilo. Potem so še služili sv. mašo č. g. Janez Toman, kaplan slivniški, in obhajali vse, kateri na skupno sv. obhajilo niso mogli počakati.

Ob 10. uri stopijo na pridiznico č. g. Frane Heber, župnik iz Spodnje Poljskave, ter v mili besedi razložijo pomen te slovesnosti, in so nam priporočali zahvaliti se: Bogu, škofu, duhovnikom, starišem. Zdaj stopijo domači župnik, spremljani od slivniških gospodov, pred oltar k slovesni maši — v navzočnostih ednajstih gospodov duhovnikov, županov, šolskih možev, opletenih družic in obilno pobožnih domačinov in tujcev, ki so v čutljivi gorečnosti popevali ter molili višjemu pastirju za milost, zdravje, zveličanje — v zahvaležnem spominu na slovesni sklep sv. misijona dne 27. septembra.

Med sv. mašo je bilo skupno obhajilo, katerega se je udeležila razvun opletenih družic tudi lepa truma, do 400 drugih ljudi, ki smo je vsi Bogu darovali za mil. nadpastirja. Po službi božji peljejo g. župnik šolarje in družice v župnišče, ter so jih ondi veselo pogostili.

Pri skupnem obedu so se vršile pristrčne napitnice v zahvalo mil. knezoškofu, kakor tudi navzočim petnajsterim gospodom. — Tako spoštuje in ljubi slovenski narod — na Štajarskem svojega nadpastirja in škofa!

Mili darovi za družbo vednega češčenja:

Sv. Marija Magdalena v Mariboru 53 gld., Zavrče 3 gld. 70 kr., Stari trg 14 gld. 22 kr., Kapele pri Brezicah 5 gld. 14 kr., Sv. Urban nad Ptujem 14 gld. 05 kr., Velika Nedelja 15 gld. 22 kr., Sv. Janž na Peči 3 gld., Zabukovje 5 gld., Podgorje 10 gld., Planina 2 gld. 20 kr., Polje 10 gld. 50 kr., Sv. Lenart pri Vel. Nedelji 25 gld., neimenovana dobrotnica 15 gld.

Gospodarske stvari.

Poprimite se zimskih hrušek!

Kdor hoče hruške v denar spraviti, priskrbi si naj v svoj sadovnjak prav veliko zimskih hrušek in pa hrušek, ki so med najprvimi zrele. V drugi polovici poletja, kakor tudi v jeseni nimajo hruške nobene prave cene, ker jih je večidel na obilico. Pač pa poskoči njih cena o časih, kedar jih primanjkuje, kedar jih ima zrele le ta ali oni gospodar.

Vrhu tega mi bode vsakdo pritrtil, da se navadne hruške, ki poleti in v jeseni dozori, ne dajo dolgo in vspešno hraniti. Temu nasproti ostanejo zimske hruške celo zimo in še spomladi, skoraj do poletja sveže, okusne in brez pogreška. Vsled vseh teh okolištin in dobrih lastnostij plačujejo se neredkokrat po desetkrat dražje, kakor navadne hruške. Če jih pa gospodar ne misli prodati, mu tudi doma prav pridejo. Kajti ravno ob onem žalostnem, postnem času, ko nima kaj svežega